

Ami a húsvét fényében tarthatatlan

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostol a Korinthusiakhoz írott első levele 5. fejezetének a 6.-tól a 8. verseiben a következőképpen. „Nem jól dicsekedtek ti. Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti? Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus már feláldoztatott. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával.”

Urunk, kérjük, hogy élhessük át azt a minden emberi értelmet fölülhaladó, kirobbanó örömet, amelyet a Te feltámadásod jelent – nekünk személy szerint is. Kérjük Urunk, hogy élhessük át azt, hogy mi már kovásztalanok, tiszták és igazak lettünk, Miattad, Benned és Általad. Kérjük, hogy a szeretet cselekedeteivel maradhassunk meg a Te örömdben. Ámen.

Kedves Testvéreim! Az Úr feltámadt! Az Úr valóban feltámadt! Éljük át a feltámadás határtalan örömet! Nem úgy, hogy megpróbáljuk behelyezni magunkat Krisztus megfeszíthetetlen misztériumába, hiszen nem véletlen, hogy magát a feltámadás pillanatát nem látta senki. Ez az átélhetetlenül csodálatos pillanat a Szentháromság örömeinek a titka marad. Úgy éljük át a feltámadás határtalan örömet, hogy az a *mi* saját életünk öröme, a *mi* saját jövőnk. A feltámadás nemcsak azért a *mi* saját jövőnk, mert hitünk *alapja* az, hogy ha Krisztus feltámadt, akkor *mi is* fel fogunk támadni. **A feltámadás azért is a mi jövőnk, mert az életünk minden egyes napján megélhető.** Bármikor, amikor egy kicsit is közelebb kerülünk Jézushoz (*azzal, hogy időt töltöttünk el Jézus lábainál, azzal, hogy el tudtuk fogadni valakinek a szeretetét, azzal, hogy ki tudtuk mutatni valakinek a szeretetünket, vagy ezernyi más módon...*), akkor közelebb kerültünk ahhoz is, hogy feltámadt állapotban éljünk mi is. Akkor közelebb kerültünk ahhoz, hogy a Krisztus**ban** éljünk mi is.

Kedves Testvéreim! Ne féljete! **A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt! Üres a sírja. Jézus nem a sírjában van. A feltámadt Úr itt van közöttünk. A feltámadás Ura immár mibennünk él!**

Az előbb együtt énekeltük: Jézus él, én is vele! De vajon tényleg a feltámadt Úrral élek én is? Vajon mindig vele élek? Vagy olyan vagyok-e, mint a Jézus holttestének a megkenésére érkező asszonyok, akik senkinek sem mondtak el semmit – mert féltek...? Vagy olyan vagyok-e, mint Jézus tanítványai – akik nem hittek a magdalai Máriának – és akik nem hittek az emmausi tanítványoknak sem? -- Mit mutat a mi életünk? Azt, hogy a feltámadás Ura bennünk él? Vagy azt, hogy „*Hááát, kisbarátom, ha rád nézek, és ha arra gondolok, hogy mit szoktál tenni, akkor nekem nem úgy tűnik, hogy a te urad feltámadt... Azt meg végképp nem hiszem, hogy benned élne...*”

Pál apostol a kovász hasonlatát hozza elénk. A kovász a liszt vizes előtésztája, amelyben szaporodni tudnak az élesztő, és a tejsavat, valamint ecetsavat termelő baktériumok. Minden olyan étel vagy ital, amelyből minőségi termék állítható elő, így például a kenyér, a sajt, a sör és a bor, erjedéssel, azaz a megfelelő fajtájú élesztő és/vagy baktérium elszaporításával készül.

Az élesztő gomba. Azonban a penész is gomba. Az érés és a rothadás nincs tehát olyan nagyon messze egymástól. Jézus azt a példázatot mondja a Máté szerinti evangéliumban, hogy „Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet vesz az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel (Mt 13,33).” Azaz a kovász jó értelemben is erjeszt. Ilyen az igazi keresztény ember is. Terjeszti a jót. Krisztusbacit, szeretetvírust ad át a környezetének. Jézus három fejezettel később azonban már azt mondja a tanítványainak a Máté szerinti evangéliumban, hogy „Vigyázzatok, és óvakodjatok a farizeusok és a szaduceusok kovászáétól!” (Mt 16,6). Azaz: a hamis hit, a képmutató hit ugyanúgy terjedni tud, mint a krisztusi hit. **Résen kell lenni tehát, nehogy mi legyünk a rosszaság és a gonoszság kovászai a környezetünkben. Tegyük tehát fel a kérdést magunknak kedves testvéreim: *Érünk-e mi most éppen, vagy: -- rothadunk? Közelebb kerülünk Jézushoz, vagy: -- távolabb? Közelebb segítünk-e másokat Jézushoz, vagy éppen hogy eltávolítjuk Jézustól a környezetünkben lévőket?***

Pál apostol visszanyúl a zsidó húsvétnek, a kovásztalan kenyerek ünnepének a hagyományaihoz. Akik ott voltak a nagycsütörtöki istentiszteletünkön, azok átélhették a szédervacsorát (*akik nem voltak, hallgassák meg a liturgiát a YouTube-on, vagy olvassák el a csermelyblog-on*). Visszaemlékeztünk arra, hogy az Egyiptomot érő tizedik csapás, az elsőszülöttek halála után, Izráel népének *sietve* kellett elindulnia, nem volt tehát idő arra, hogy kovászos kenyeret készítsenek. Ebből származott a szokás, hogy lett az évnek hét olyan napja, amely a pusztai vándorlásra emlékeztetett, ahová csak kovásztalan kenyeret vihettek magukkal. A régi kovász (*azaz: a lakásban itt-ott elbújó kenyérdarabok és kenyérmorzsák*) már olyan élesztő és baktérium tenyészeteket tartalmaznak, amelyek hosszú ideig éheztek. Átalakult a baktériumflóra. Más gombák is társultak az élesztőhöz. Ebből már jó kenyér soha nem lesz... Sőt. A jó kenyeret az ilyen fertőzés tönkreteszi. **Ezért kellett gondos munkával kítakarítani minden elbújó morzsát évente egyszer.**

Kedves Testvéreim! Végezzünk mi is húsvéti nagytakarítást magunkban. Vigyázzunk! A kegyelem ugyan ingyen van, de nem olcsó. A kereszt és a feltámadás minket megújít. De: velünk marad a régi életünk, az őemberünk kovásza. És ha nem bízunk magunkat minden nap újra és újra Jézus kegyelmére, akkor a mi kis régi, jól megszokott bűneink újra és újra előjönnek, és a végén betemetnek bennünket. Nem elég tehát boldogan hátradőlni: megtörtént a húsvét, meg vagyok váltva. **Minden kész. Nekem már semmi dolgom, Jézus mindent elintézett helyettem.**

Hadd meséljek el erről egy történetet. Huszonöt évvel ezelőtt, életének utolsó évében édesapám egyszerre volt előrehaladott, inzulin injekciókra szoruló cukorbeteg, áttétes rákbeteg és (*szegény szerencsétlenje...*) még az abban az évben tomboló influenzát is elkapta. Teljesen erőtlen lett. Nem akart enni sem. Ugy gondolta, ha nem eszik, akkor inzulin sem kell. Igenám, de a szervezet attól még mozgósítja a benső, tartalék tápanyagot. Így szegény apámnak annyira felment a cukra, hogy cukorkómás lett. Az orvostanhallatók tudják, hogy hiperglikémiában elmegy az embernek az esze. Apám is lázálmodat látott. Bevittem a cukorbeteg osztályra. Megyek látogatni másnap. Apám ott ül bepelenkázva. Már egészen jól tudunk beszélgetni. Miközben értelmes mondatokat váltunk, egyszer csak egy jókora, sárga patakocská kezd el csörgedezni apám lábán. Szép nagy sárga tócsa gyűlik alá. „Apukám! Hát mit csinálsz!? Pisilsz???” „Persze!! Tehetem. Semmi baj: be vagyok pelenkázva. Megfogja.” „Igen apukám, egy-két csöppet megfog a pelenkád... De nem fogja meg azt a *litert*, ami itt van most alattad!!!”

Hááát, kedves testvéreim! Valahol mi is így vagyunk néha a megváltással. „Jézus mindent elrendezett. Nekem már nem kell tennem semmit.” És utána: ott ülünk a saját magunk által magunk alá eresztett pisitócsa közepén... Ez a feltámadt Úr, a húsvét fényében – tarthatatlan állapot.

DE! Van más út. Lehetünk azok, amik lettünk: megváltott emberek a Krisztusban! Kovásztalanok vagyunk már a Krisztusban. Váljunk hát azzá teljesen! Hogyan? A Jézushoz való naponkénti megtéréssel. A húsvét nem ért véget tegnap. A húsvét nem ér véget ma sem. A húsvét nyolcnapos ünnep. A következő vasárnap, fehérvasárnap is még a húsvétot ünnepeljük. Egészen pünkösdig, sőt a rákövetkező Szentháromság ünnepének a vasárnapjáig is a húsvétot ünnepeljük. **Mi már a húsvét népe vagyunk. Mi már a keresztt és a feltámadás túloldalán állunk. Legyünk ténylegesen is ott!** Maradjon itt, az *innenső* oldalon, a halál oldalán az *őemberünk*. **Tisztuljunk meg a Jézusban! Tartsunk örökös ünnepet! Az igazi húsvét az egész életen át tart.** Ahogyan Aranyszájú Szent János mondta: az igazi keresztény számára *mindig* húsvét, *mindig* pünkösd és *mindig* karácsony van.

Legyen a mi életünk olyan, hogy *látsszon* rajta, hogy mi már *találkoztunk* a feltámadt, a velünk élő Krisztussal. Merjük ezt *megmutatni* másoknak. **Tartsunk ki** akkor is, ha nem hiszik el ezt nekünk. **Legyen a mi egész életünk – úgy, mint az előbbi énekünk – bizonyosság. Jézus él, én is vele! Hol van halál, nagy hatalmad? Ott leszek, hol Uram van, EZ az én bizodalمام. Ámen.**